

Защо се толкова безспокоя? Не ща учебници. Имамъ паметъ — това ми стига!

—

Блъснахъ портата и влѣзохъ. Татко седѣше на миндерчето въ двора. Ржката му бѣше отголена и мама му я мажеше съ лѣкарство. Той бѣше жълтъ. Лицето му изкривено отъ болки.

Загрижена и сжщо тѣй блѣдна, мама мълчаливо намаза ржката му, смъкна ржкава и стана.

— Иди, — рече ѝ татко, кажи му, че не мога да работя... Ако мога — добре, повече не мога да държа чука. За нищо ме не бива! Да ме прощава му кажи! Много стана. Да ме извинява! Още единъ чуваль брашно нека даде и вече нѣма! О! Пакъ за Поликраева ставаше дума. Той ни даваше брашно отъ мелницата си, ей тѣй, само за добро, а ние вземахме презъ цѣлата зима. Сега като чухъ, че пакъ при него търсимъ спасение, ушитъ ми заглъгнаха отъ срамъ. Какво да направя? Да спра ли мама да не отива?

Огледахъ се. Двама старци седѣха предъ мене — и двамата слаби, болни неспособни... Ами че тѣй отъ гладъ може да се умре!

Мама бѣше вторачила погледъ въ земята, а лицето на татко изглеждаше тѣй, като че нѣкаква шепа го бѣше смачкала — като парче хартия.

Азъ прехапахъ устни. Колело брънна предъ лицето ми, завъртъ се и повлѣче съ себе си всичко, което прекарахъ въ главата си досега!

— „Слѣпъ ли си, приятелю, че не виждашъ?“ — помислихъ си високо и решително изговорихъ: